

ԻՆՉՈՒ ՓԱԽՉԵՄ...

ԱՐՍԷՆ ԿՐԱՍԻԼՆԻԿԵԱՆԻ

Միշտ նախանձում եմ այն ուրախ մարդկանց,
Որոնք թւում են ինձ գոհ, երջանիկ.
Եւ կարօտում եմ, որ մի օր քրնից
Արթնանամ զըւարթ ինչպէս մի մանկիկ.
Բայց միշտ տրորւած չար երազներից,
Եւ ցնցումներից թոյլ ամբողջ մարմնով.
Օ՛հ, ես զգւում եմ այդ տեսակ կեանքից,
Ապրել չեմ ուզում վրդովւած հոգով...

Բայց ինչո՞ւ ծովը մըրիկներից,
Դարերից յուզւած չէ ուզում ցամքել.
Կամ թէ երկնքում ամպից, կայծակից
Ինչո՞ւ աստղերը չեն ուզում կորչել...
Եւ ինչո՞ւ փախչեմ այս կեանքի վշտից,
Փնտռելով հանգիստ մայր հողի ծոցում.
Կամ ինչպէ՞ս թողնեմ չքնաղ սիրուհիս
Լացով — արցունքով աշխարհի միջում...

Բաքու. 1889 թ., յունւարի 31-ին:
